

aiga kuge tetta ei oler ollu. Siis pilt
ra mios janna palames kiill palde jann
kawa aiga ja ai juißt tuld wallä mios
hirmus! Nindä fai fii mios wanapagan
wallä.

Präßt fedä ellu nemä kainus ilusti
oma elu praowä ära ninda pallu nu nui
meid olli antus muudnu et too vijas olli
tetta.

21.

(Seentist.)

Mies olli tennu heinu ja istun maha
jäämä aga härsft karanu üto hunt juu
ma taga üles ja tullu mehe manni. Mies
mõtelnu mõndagi, kas ona lää juupomes
wõi lapa ta ärä, wiimäde wõtten tüki
leiba juure puu pääge wäitfe otfa ja an
den selle hundil. Hunt wõtten mahlwä wae
tu ja soonu ärä. Nindä ku ta luwä jaanu
ärä juuwä, lannu naha ämmet ja tullu

inimene wällä. Kiill ollu tall juur
rööm et ta jälle inimeps jaanu, left
ka olli jaba juißt aasit, soent ollu. Siis
jutus ten ta nio ärä kudas ta soentis
jaanu ja et temä üto rivas kaupmehel
poig olewit. Hu ta mehe mant ärä lannu
fis wõtten tema selle juure puu pääge
wäitfe ja ütelnu: „Kiill ja saat nättä
miosa fis saat nu ja selle wäitfe nättä
lõuwa, sin ei jole mull piirle praegu mi
midägi sell andat. Mies mõtelnu kiist mios
tat (tada) omeligi nättä jaa. Stga ütökõrd
omeligi johtunu tema üten poen fedä
wäitfe nägeme, mios wõtten jätt wäitfe
äräde ja ütelnu wana kaupmehel et si
temä wäitfe om kaupmies riisunu, et
nuft ta siä fai, mios jutustan nio
selle luv ärä. Kaupmies lannu poja
manni ja riisunu poja niest järgi.
Stgu nu poig fedä muulda jaanu